

Kati, 46-vuotta, CFS/ME-sairas

Se alkoi pyörälennillä, leppoisalla pyöräajelulla perheen kanssa. Yhtäkkiä iski jäätävä jano. Niin hirveä, että olisin voinut lyödä kaupan lasin säpäleiksi saadakseni juotavaa. Sitä janoa kesti reilun viikon. Leposykekin oli omituisen korkea. Kävin lääkärissä, minusta otettiin kokeita ja kaikki oli ok. Töissä naureskeltiin, että minulla on ylikunnon oireet, vaikka olin tavallinen kuntoilija. Elettiin syksyä 2010. Olin ottanut alkuvuodesta pandemrix-rokotteen.

Jano meni ohi ja asia unohtui noin vuodeksi. Kunnes sama tapahtui taas. Kävin taas lääkärissä eikä mitään löytynyt. Ja taas reilun viikon jälkeen se meni ohi. Asia ei kuitenkaan täysin unohtunut, sillä enää en uskonut, että mikään ei olisi vialla. Silloin taisin googlen kautta törmätä ensimmäisen kerran kirjainlyhenteeseen CFS. Hirveä sairaus, ajattelin, mutta onneksi minulla ei ole sitä.

Sitten syksyllä 2013 alkoi vuoden kestävä raskas elämänvaihe. Kaksi tätiäni sairastui samaan aikaan, kuvioon tuli saattohoidot ja kuolinpesien järjestelyt. Töissä meni huonosti, sillä keskittymiskykyäni oli kateissa. Se stressasi minua lisää. Viimeinen niitti oli vähähiilihydraattinen ruokavalio, mille altistin kehoni kaiken tämän stressin lisäksi. Lopulta sain melko mukavalta tuntuneen hölkkälenkin jälkeen taas aikaisemman kaltaisen jano-korkea syke-päänsärky -kohtauksen. Tällä kertaa se ei vaan mennytkään ohi, vaan syke jäi korkeaksi. Elettiin kesää 2014.

Korkea leposyke aiheutti sen, että en saanut unta. Alkoi paha, vuoden kestänyt unettomuuskausi. Kävin koko ajan töissä, vaikka saatoin nukkua öisin vain kaksi-kolme tuntia. Lääkärit takertuivat unettomuuteeni, vaikka kerroin, että sen aiheuttaa korkea syke ja sen korkean sykkeen syy pitäisi löytää. Minuun kokeiltiin vaikka mitä lääkkeitä masennuslääkkeistä epilepsialääkkeisiin. Syke nousi entisestään, mikään ei toiminut.

”Viidennellä tapaamiskerralla psykologi sanoi minulle, että unettomuuteni ei johdu psyykkisistä tekijöistä, vaan hän epäilee, että minulla on CFS.”

Lopulta sain lähetteen työterveyspsykologille, joka oli erikoistunut unihäiriöiden hoitoon. Viidennellä tapaamiskerralla psykologi sanoi minulle, että unettomuuteni ei johdu psyykkisistä tekijöistä, vaan hän epäilee, että minulla on CFS. Jäin kuukauden sairauslomalle, minkä aikana pääsin käymään Olli Polon vastaanotolla. Olli kuunteli minua pitkään, tutki lukuisat labrakokeeni ja vahvasti työpsykologini epäilyn. Sain kokeiltavakseni matala-annoksisen naltrexonin. Leposykkeeni laski viikossa ja sain unen ensimmäistä kertaa vuoteen. Työkykyäni palasi. Urheilla ei edelleenkään pysty ja fyysinen suorituskykyäni on rajallinen, mutta olen toimintakykyinen ja pystyn huolehtimaan töistäni ja perheestäni. Pystyn taas elämään.

4.9.2017 Olli Polo sai Valviralta kiellon jatkaa lääkärintoimiaan yksityisklinikallaan. Silloin minulla leikkasi kiinni. Lääkäri, joka oli käytännössä pelastanut elämäni ja joka oli paras lääkäri, kenet olin eläessäni kohdannut, menetti toimilupansa. Samalla alkoi kuulua ympäriltä uutisia, että hänen potilaansa eivät saaneet enää uusittua hänen määräämiään lääkkeitä, sillä lääkärit pelkäsivät Valviran toimien kohdistuvan kohta heihinkin. Minuun iski suunnaton viha. Sen sijaan, että alkaisin raivota ympäriinsä, päätin kohdistaa vihani toimintaan. Päätin tehdä kaikkeni, että minun ja muiden paljon minua huonommassa kunnossa olevien CFS/ME-sairaiden tilanne saadaan Suomessa paremmaksi. Tällä toiminnan tiellä ollaan.